

ВИДОВЕ ПРИЛИВНИ ВЪЛНИ

А. Приливна вълна, предизвикана от движението на Месеца около Земята.

1. Причина – астрофизична.
2. Следствие – астрономическото движение на Месеца, по орбита около Земята.
3. Сила, повдигаща водата вертикално – взаимното притегляне между Месеца и земната материя.
4. Сила, движеща водата хоризонтално – движението на Месеца по орбита.
5. Посока на движението на приливната вълна – еднопосочна – от изток на запад.
6. Времетраене на движението на вълната – непрекъснато, денонощно.
7. Скорост на движението на приливната вълна – бавна.
8. Разстояние на движението на приливната вълна – обиколка около цялата планета.
9. Цвят на водата – бял (прозрачен).

Според закона за всемирното притегляне, всички физически ядра се привличат, независимо от големината си. Поради това, мощта на тежнението свиване – гравитацията на земното ядро, се усилва от тежненията свиване на физическите и химическите системи в полето му; към него; и между тях.

Когато си взаимодействат две централни ядра, примерно, тези на Земята и Месеца, ядрата на физическите и химическите системи от техните полета също се привличат с другото централно ядро. Така те намаляват мощта на тежнението свиване – гравитацията на собственото си централно ядро, повишават напрегнатостта на полето му и се отдалечават от него (от ядрото). Това се случва в посоката на пряка видимост между двете небесни тела.

Така се образуват големите морски и океански приливи, предизвиквани от Месеца и следващи неговото движение.

Б. Приливна вълна, предизвикана от хоризонтално земетресение.

1. Причина – геотектонична.
2. Следствие – хоризонтално земетресение, поради подпъхването на тектонични плочи.
3. Сила, повдигаща водата вертикално – няма.
4. Сила, движеща водата хоризонтално – механична, импулсна – еднократна, инерционна.
5. Посока на движението на приливната вълна – еднопосочна.
6. Времетраене на движението на приливната вълна – кратко.
7. Скорост на движението на приливната вълна – бърза.
8. Разстояние на движението на приливната вълна – късопътно.
9. Цвят на водата – бял.

Земното ядро постоянно излъчва по-малки физически ядра – елементарни частици. Поради това, неговият размер, обем, бавно и закономерно намалява. По тази причина, опората под земната кора – магмата, постоянно се свива и отстъпва към повърхността на ядрото. Земната твърд над нея увисва и се превръща във висеща сфера, черупка, която заради огромната си тежест се напуква на отделни плочи, които постоянно се подпъхват една под друга, намалявайки общата си сферична площ, запълвайки по този начин празнотата под себе си. Така земната кора бавно потъва надолу, следвайки потъването на поддържащата я магма, а тя пък следва намаляването на размера на ядрото.

Подпъхването на плочите, е причината за хоризонталните земетресения, на различни места по Земята, а понякога и за приливни вълни в океаните или моретата.

В. Приливна вълна, предизвикана от вертикално земетресение.

1. Причина – геофизична.
2. Следствие – вертикално земетресение.
3. Сила, повдигаща водата вертикално – взаимното притегляне между астрала и земното поле.
4. Сила, движеща водата хоризонтално – физична, постоянна.
5. Посока на движението на приливната вълна – центробежна.
6. Времетраене на движението на приливната вълна – продължително.
7. Скорост на движението на приливната вълна – бавна.
7. Разстояние на движението на приливната вълна – дългопътно.
8. Цвят на водата – черен.

Всеки, който се интересува от астрономия и конкретно от Слънцето, знае за тъмните петна които се образуват върху неговата повърхност. Вероятно знае също, че напрегнатостта на полето над тях е различна от тази на останалата част на слънчевата повърхност.

От заснетите наблюдения на Слънцето от астрономите и споделени с нас, ние сме виждали огромните протуберанси, които се вихрят там. Знаем и за последствията от тях тук, когато слънчевият вятър след такива изригвания достигне Земята.

Земното ядро постоянно излъчва по-малки физически ядра – елементарни частици, които отлитат безпрепятствено във вселената, но една част от тях непрекъснато се нагнетяват под магмата, остават в нея и постоянно я допълват. Това постоянно излъчване от ядрото създава и поддържа постоянно налягане навън – нагоре. Магмата над ядрото, поради тясното ограничено пространство което заема – между ядрото и земната кора и тежестта на кората, създават обратно налягане, навътре – надолу. Тези две противодействащи си налягания са установили устойчиво неравновесие помежду си, което поддържа стабилно и непроменливо състоянието и взаимодействието между ядрото и земната материя над него. Но както знаем, винаги има изключения.

Върху земното ядро също се образуват петна, като тези върху слънчевата повърхност. Понякога, на ограничена площ върху земното ядро, налягането нагоре взема превес и на това място се образува мехур, който бавно започва да се издува. Вертикално,

като стълб над него, напрегнатостта на полето се променя към разширение и повдига – разширява материята над петното.

Ако това се случваше на Слънцето, след време мехурът щеше да се пръсне навън и над петното да избухне протуберанс. Но около земното ядро, когато мехурът достигне размер, примерно на полусфера, съотношението между двете налягания се променя и тежестта на магмата взема превес. Мехурът рязко се свива и магмата се сгромолясва с цялата си тежест върху ядрото. Напрегнатостта над него също се променя рязко към свиване, като се връща към първоначалната си стойност.

Този модел, с последствието от сгромолясването, сме ги виждали много пъти през своя живот. Когато камък цопне в тиха вода, следствието са кръгово отдалечаващи се вълни по водната повърхност, навън от мястото където е паднал камъкът.

Цопването на камъка – сгромолясването на магмата, предизвиква вертикалния трус, който понякога може да е последван и от подпъхване на тектоничните плочи, а последвалото кръгово движение на вълни върху земното ядро, под магмата, предизвиква отвесно над себе си промяна към разширение на напрегнатостта на полето. Това разширява материята над вълната и като следствие от това, върху земната или водна повърхност се движи друга, видима вълна от повишена напрегнатост, следвайки вълната отдолу – върху земното ядро. Така се образуват гигантските вълни цунами.

В древността за причината за вертикалните земетресения е записано следното: *"Когато една от хилядата уста (петната върху земното ядро – Б.Б.) на Шеша се прозява (петното се отваря и се образува мехур – Б.Б.), някъде по света става земетресение."*

Лично чух – от уста в уши и видях очи в очи три потвърждения на това, което съм написал за приливните вълни, предизвикани от вертикално земетресение.

След земетресението около град Вранча в Румъния на 4 март 1977 г., в 21 часа и 20 минути което се усети силно и в България, с колегите през следващия ден си разказвахме кой как го е преживял и какво е видял. Един колега каза: *"Ние бяхме на площада (централния площад в града ни, павиран с гранитни павета) и видях, как по площада преминават вълни"*.

Същите думи чух по телевизията от очевидец, след земетресението на 29.12.2020 г., около град Загреб в Хърватска. Той също каза, че по площада са преминавали вълни.

През 2021 година гледах научно-документален филм за земетресението в Япония на 11 март 2011 г. и последвалото го цунами, ударило Фукошима. Видях кадри, които са показвани многократно по телевизиите в цял свят – как цунамито залива града, като го разрушава и влачи всичко по пътя си. Най-характерното в гледката бе, че водата беше черна и се движеше бавно.

Разширяването на материята върху земната повърхност, над вълната върху земното ядро, е причината, когато приливната вълна наближи брега, тинята от морското дъно да бъде изсмукана изпод пясъка, като по-лека и вдигната нагоре. Затова водата в приливната вълна е черна.

В същия документалния филм, един български учен работещ в САЩ каза, че няколко дни преди земетресението във Фукошима, при наблюдение и сканиране на земната повърхност от спътник, в океана, точно пред Фукошима, на екрана на скенера се е появило голямо овално червено петно. И аз видях червеното петно на екрана на телевизора. В същност, скенерът е уловил и отчел причината – високата напрегнатост на полето над петното. Това означава, че вертикалните земетресения са предвидими "няколко дни", преде да се случат.

Г. Приливна вълна, предизвикана от циклон.

1. Причина – метеорологична.
2. Следствие – кръговрата на водата – изпарения и валежи.
3. Сила, повдигаща водата вертикално – физична, вихрова, постоянна.
4. Сила, движеща водата хоризонтално – движението на циклона.
5. Посока на движението на приливната вълна – неизвесна.
6. Времетраене на движението на приливната вълна – продължително.
7. Скорост на движението на приливната вълна – бавна.
7. Разстояние на движението на приливната вълна – пътя на циклона.
8. Цвят на водата – на брега бял, по-навътре черен.

Преди обед, през горещите летни дни, в атмосферата се натрупват големи количества водни пари и тяхната атмосферна граница се вдига високо. Достигайки до нея, те спират и образуват облаци. Към обед, когато слънцето е най-високо и излъчването му най-силно, слънчевият вятър притиска и смачква земната магнитосфера. Критичната за съществуването на водните пари напрегнатост, слиза много под първоначалната сутрешна граница, оставяйки над себе си голямо количество водни пари, които, попаднали в нова напрегнатост – критична зона, трябва да се преобразуват.

Ако се приеме условието, че водата изпарявайки се, се разпада, раздробява на отделни молекули, които повишават напрегнатостта на своите полета, отделят светлина, топлина и звук, увеличават обема си и се издигат до крайната граница в атмосферата позволяваща тяхното съществуване, това означава, че молекулите изминават не само път-разстояние, а преди всичко път-състояние.

Попадайки в критична зона, те ще са под въздействието на нова, различна напрегнатост на околното поле. Неможейки да я променят, водните молекули ще трябва да променят и пригодят собствената си напрегнатост към нея, като се подчинят на въздействието на околното поле. Ще изминат път-състояние, т.е. ще започне обратният процес на изпаряването – втечняване, вледеняване, т.е. свиване, синтез.

Интензивността на синтеза ще зависи от разликата между двете напрегнатости – околната и на водните пари.

Какво се случва всъщност при синтеза на водните пари?

Границата на напрегнатостта в атмосферата, до която достигат водните пари, е равновесното им положение спрямо Земята. Когато то, в следствие от вълнението на въздушния океан слезе надолу и водните молекули се окажат в критична зона –

отвъд, над него, това ще ги принуди да се променят. Ще се усили тежнението свиване на молекулите. Те ще започнат да приемат светлина, топлина и звук, ще се свиват и ще се групират, увеличавайки общия си обем. Затова в околностите на случващото се е: *"Тихо, като пред буря"*; градоносните облаци са оловносиви, тъмни; а в близост до облака е студено. Все следствия от синтеза.

Има значение на каква географска ширина ще се случи явлението, тъй като пластове разграничаващи напрегнатостта при екватора са най-раздалечени един от друг, а при полюсите най-приближени. Ако се случи в област с голяма географска ширина, на север или юг, разминаването на първоначалната граница и критичното равнище ще е малко като разстояние, но голямо като стойност на напрегнатост. Синтезът там ще е много бърз и водата ще кристализира, ще вали сняг.

Ако събитието се случи в умерените ширини и разминаването е малко, ще вали слаб дъжд. Ако разминаването е голямо, ще вали проливен дъжд, а ако е особено голямо, ще вали град. Силно изразено такова явление обикновено се случва през продължителните летни жеги и на тропиците през мусонния период.

Понякога, сливането на равновесното положение, освен че е много голямо, става и на много голяма площ. Свиването – синтезът, започнал първо в критичната зона, не може да бъде удовлетворен само в нея и ще започне да всмуква водни пари в страни от нея, водоравно, което ще образува центростремително въртеливо втичане за задоволяване на синтеза. Това е циклон. Той е с понижена напрегнатост и въздейства върху земната и водна повърхност, така както и въздейства Месеца – ще я притегля към себе си, но ще осъществява и въртеливото движение. Така се образуват мощните циклони, често придружени с висока приливна вълна. Причината за нейната поява, не е като при цунамито – отдолу, а е отгоре – от околото на циклопа и следва само неговата посока на придвижване.

Когато площта на явлението е малка, но сливането на равновесното положение е голямо, синтезът ще се случва ниско над земната повърхност и когато възможността за задоволяването му във водоравна посока се изчерпи и вече не може да удовлетвори свиването и втичането, ще се осъществи фуниеобразен пробив надолу, към повърхността на Земята и свиването – синтезът, ще всмуква от там всичко по пътя си. Ще се образува вихър (торнадо).

Силата на всмукване на критичната зона ще е такава, че горе ще стане долу, а долу – горе. Така както на земята се образува водовъртеж над дупка и водата, въртейки се потъва надолу, така в случая със смерча всичко се върти и "потъва" нагоре.

Когато циклонът достигне сушата, освен ураганния вятър, ще довлече и приливната вълна, която ще залее само близкия бряг и поради механичното съпротивление на сушата не ще навлезе много навътре. Но, и сушата по-навътре от тази граница ще бъде наводнена. Причината за това е, че свиването, синтезът в средата на циклона ще изсмуче вода от под почвата и ще я извади отгоре, а цветът и ще бъде черен, тъмен или кафяв, според цвета на почвата.

Точно това деяние на циклона Катрина през 2005, ударил южното крайбрежие на САЩ, предизвика учудване и неразбиране от учените, които си задаваха въпроса: *"От къде се появи водата във въртеливостта на сушата, там, до където не беше достигнала приливната вълна?"*.